

нети на введителя. Остави убо книгата на
вопросите въ палагинната си; утѣшавашеся
обаче въ себе” като казуваше; “Наконецъ,
“ три токмо вопросы имамъ да предложа на
” Индианна това е най мудрословесно.” Ще о-
“ стана благодаренъ, ако мя настави съ каковъ
” начинъ да ся тражи истината, гдѣ ся нахо-
” жда, и да ли е подобно да ся изявлява на
“ челоуѣцыте.”

Введе убо оный престарѣлый Врахманъ
Англичанина Доктора съ намучно то си платно
облеченъ гологлавъ и босъ, предъ великаго
священника Загрнатскаго, въ голема сала коя-
то имаше сандалны колони. Зелените й стѣ-
ни, измазани съ мраморный прахъ размѣшенъ съ
кравешкы лайна, бѣха толко свѣтлави и гладки
щото можеше нѣкой да ся огледа като въ о-
гледало. Плоскостьта бѣ покрита съ претонкы
рогозины, шесть аршина на должина и широч-
нна. А по на внутрѣ въ сала та бѣ жертвен-
никъ съ колони ебеновы приграденъ, и отъ
него ся виждаше презъ кафесы отъ Индійскы
трости оплетены и червены нарасены, верхов-
ный сановникъ Пандектскій съ бѣла та си брада
и носеше на гардыте си три варви препрече-